

ΣΟΝΕΤΤΑ Λ. ΜΑΒΙΛΗ*

ΕΛΙΑ

Στήν κουφάλα σου ἐφώλιασε μελίτσι,
Γέρικη ἐλιά, ποῦ γέρονεις μὲ τὴ λίγη
Πρασινάδα ποῦ ἀκόμα σὲ τυλίγει
Σὰ νᾶθελε νὰ σὲ νεκροστολίση.
Καὶ τὸ κάθε πουλιάκι στὸ μεθύσι
Τῆς ἀγάπης πιπίζοντας κυνήγι,
Στὸ κλαρί σου ἐρωτιάτικο ἀνοίγει
Στὸ κλαρί σου ποῦ δὲ θὰ ξανανθήση.
Ὡ πόσο στὴ θανὴ θὰ σὲ γλυκάνουν,
Μὲ τὴ μαγευτικὰ βοή ποῦ κάνουν,
Ὀλοζώντανης νιότης ὁμορφάδες
Ποῦ σὰ θύμησες μέσα σου πληθαίνουν.
Ὡ νὰ μποροῦσαν ἔτσι νὰ πεθαίνουν
Καὶ ἄλλες ψυχὲς τῆς ψυχῆς σου ἀδεορφάδες.

ΑΝΕΜΟΜΥΛΟΣ

Ὁ κόσμος εἶναι πλανερὸ μαγνάδι
Κεντισμένο μὲ ρόδα καὶ μὲ βέργια
Μὲ ἥλιους καὶ μ' ἄστρα, ποῦ τὸ ἄπλόν' ἢ Μάγια
Ἀπάνου στῆς ἀλήθειας τὸ σκοτάδι.
Σ' ἀγαπούσαμε τόσο ἔρμο ρημάδι,
Γιατὶ στὴ μέση ἀπ' τῆς ζωῆς τὰ μάγια
Στὴν ψυχὴ μας φανέρονες τὴν ἄγια
Τοῦ θανάτου θωριά, τὸν κρῦον Ἄδη,
Τὸ τίποτε, καὶ ἀνήξερα στὰ βάρθια
Τοῦ εἶναι μας ἐξύπναες μιά λαχτάρα
Νὰ γλυτώσουμε ἀπ' ὄλα μας τὰ πάθια,
Τὴν πικρὴ νὰ ξεορκίσουμε κατάρια
Τῆς ζωῆς, καὶ νὰ μποῦμε μονομίας
Στ' ἄδυτα τῆς θεϊκῆς ἀνυπαρξίας.

* Νομίσαμε πὼς τὸ ἀγνότερο μνημόσυνο γιὰ τὴν ἀνάπαυση τῆς λευκῆς ψυχῆς τοῦ ἥρωα—ποιητῆ εἶνε ἡ ἀναδημοσίευση τῶν ἐκλεχτῶν σονέττων του, ποῦ ἠύραμε τυπωμένα στὰ περιοδικὰ «Τέχνη» «Νουμῆς» καὶ «Γράμματα». Στὸ τέλος τῆς σειρᾶς αὐτῆς δημοσιεύομε καὶ τρία ἄλλα ἀνέκδοτα, σταλμένα τὸν περασμένο Ἰούνιο ἀπὸ τὸν Κερκυραῖο εὐπατρίδη γιὰ τὸ Περιοδικὸ μας, μαζὴ μὲ ἓνα του γράμμα ποῦ καθρεφτίζει πλέρια τὴν ἀσάλευτη μετριοφροσύνη ποῦ τὸν στόλιζε.

ΚΑΡΔΑΚΙ

Τ' ἄγνωρα ρεποθέμελα τοῦ ἀρχαίου
 Ναοῦ στὸ ξρμο ἀκροθαλάσσιο πλάι
 Χορταριασμένα κοιόνται. Γελάει
 Γύρου ὁμορφάδα κόσμου πάντα νέου.
 Καὶ λέω ποῦ ἀκόμα ἀπ' τὴν κορφὴ τοῦ ὠραίου
 Βουνοῦ στ' ἄσπρα ντυμένη ροβολαίει
 Ἡ ἀρχαία ζωὴ κι' ἀφτοῦ φεγγοβολαίει
 Λαμπρὸς ναὸς τεχνίτη Κερκυραίου.
 Χρυσόνειρο, σὲ βλέπω γιατί μ' ἔχει
 Μαγέψει τὸ νερὸ στὴν κρούα βρύση,
 Ποῦ μέσαθε ἀπὸ τ' ἅγιο χῶμα τρέχει.
 Ἐτσι κάποιος θεὸς θὰ τῷχει ὀρίσει·
 Κι' ὅποιος ξένος ἐκεῖ τὸ χεῖλι βρέχει
 Στὰ γονικά του πλιά δὲ θὰ γυρίση.

EXCELSIOR!

Κρούο κρούσταλλο νερὸ τὰ ἠλιοφρυμένα
 Χεῖλια θὰ ὀγράνη. Ἐβγενικιά ἀνθρωπότη
 Θὰ τοὺς φιλέψη πλούσιο φαγοπότι.
 Κορμιὰ ἀπ' τὴν πλήθια χάρη ἀλαφρημένα,
 Ἄγάματα θεῶν ζωντανεμένα
 Θάγγναντέψουν στὴ Νίμπρο ἐκεῖ τὴν πρώτη
 Τῆς λεφτεριάς ἀστραφτερὴ λαμπρότη,
 Τὰ στήθια θὰ χαροῦν τὰ πονεμένα.
 Καὶ ἀνηφοροῦν οἱ βλάμηδες λεβέντες
 Στ' ἀτέλειωτο φαράγγι ὄλο χαλίκι
 Μονοσκοῖνι μὲ γέλοια καὶ κουβέντες.
 Μὰ ἔχουν ποδάρια καὶ καρδιὲς τσελίκι·
 Μὰ τοὺς θεωρεῖβει ἡ ἐλπίδα τοῦ θανάτου
 Μὲ τάγιασμένα διαφροστέφανά του.

Λ Η Θ Η

Καλὸντοιχοὶ οἱ νεκροὶ ποῦ λησιμονᾶνε
 Τὴν πίκρια τῆς ζωῆς. ὄντας βυθήση
 Ὁ ἥλιος καὶ τὸ σούρουπο ἀκλουθήση
 Μὴν τοὺς κλαῖς ὁ καῦμός σου ὅσος καὶ νάσαι.
 Τέτοιαν ὥρα οἱ ψυχῆς διψοῦν καὶ πᾶνε
 Στῆς λησιμονιάς τὴν κρουσταλλένια βρύση·
 Μὰ βοῦρκος τὸ νεράκι θὰ μαβρίση,
 Ἄ στάξη γι' ἀφτὲς δάκρυ ὅθε ἀγαπᾶνε.
 Κι' ἂν πιοῦν θολὸ νερὸ ξαναθυμοῦνται,
 Διαβαίνοντας λειβάδια ἀπὸ ἀσφοδῆλι,
 Πόνους παλιούς ποῦ μέσα τους κοιμοῦνται.—
 Ἄ δὲ μπορῆς παρὰ νὰ κλαῖς τὸ δεῖλι
 Τοὺς ζωντανούς τὰ μάτια σου ἄς θρηγήσουν·
 Θέλουν, μὰ δὲ βολεῖ νὰ λησιμονήσουν.—

ΚΑΛΛΙΠΑΤΕΙΡΑ

« Ἀρχόντισσα Ροδίτισσα πῶς μῆρες ;
 Γυναῖκες διώχνει μιὰ συνήθεια ἀρχαία
 Ἐδῶθε». « Ἐχῶ ἓνα ἀνίψι, τὸν Εὐκλέα,
 Τρία ἀδέρφια γινὸ πατέρα Ὀλυμπιονίκες·
 Νὰ μὲ ἀφήσετε πρόπει, Ἑλλανοδίκες,
 Καὶ ἐγὼ νὰ καμαρώσω μὲς τὰ ὥραϊα
 Κορμιά, ποῦ γιὰ τὸ ἀγρίλι τοῦ Ἡρακλέα
 Παλαίβουν, θιαμαστὲς ψυχῆς ἀντρίκες.
 Μὲ τὲς ἄλλες γυναῖκες δὲν εἶμαι ὅμοια·
 Στὸν αἰῶνα τὸ σὸί μου θὰ φαντάζη
 Μὲ τῆς ἀντριάς τὰ ἀμάραντα προνόμια.
 Μὲ μάλαιμα γραμμένος τὸ δοξάζει
 Σὲ ἀστραφτερὸ κατεβατὸ μαρμάρου
 Ὑμνος χρυσὸς τοῦ ἀθάνατου Πινδάρου.»

ΜΟΥΧΡΩΜΑ

Φυσάει τ' ἀεράκι μ' ἀνάλαφρη φόρα
 Καὶ τὲς τριανταφυλλιῆς ἀργὰ σαλέβει·
 Στὲς καρδιῆς καὶ στὴν πλάση βασιλέβει
 Ρόδινο σούρονπο, ὦρα μυροφόρα,
 Χρυσὴ θυμητικῶν ὄνειρων ὦρα,
 Ποῦ ἡ ψυχὴ τὴ γαλήνη προμαντέβει,
 Τὴν αἰώνια γαλήνη, καὶ ἀγναντέβει,
 Σὰ γιὰ στερονὴ φορὰ κάθε τῆς γνώρα
 Ἀξέχαστη· ξανθὲς κρινοτραχίλες
 Ἀγάτες, γαλανὰ βασιλευμένα
 Μάτια ὄγρα καὶ φιλιὰ καὶ ἀνατριχίλες
 Καὶ δάκρυα· πλάνα δῶρα ζηλεμένα
 Τῆς ζήσης ποῦ ἀχνοσβνέται καὶ τελειόνει
 Σὰν τὸ θαμπὸ γιουλι ποῦ ὀλοένα λυόνει.

ΑΦΙΕΡΩΣΗ

Πέτα, Ἀγάτη, στὰ οὐράνια καὶ χαιρέτα
 τὴ μάννα μου καὶ δείχ' τῆς τὰ φτωχὰ μου
 Τοῦτα τραγούδια κ' ἔπειτα ἐδῶ χάμου
 βλογημένα ἀπ' αὐτὴν ξανάφερέ τα·
 Μ' ἓνα χαμόγελό τῆς χρύσονέ τα,
 καὶ σὰν πετράδια ἀτόφωτα, σὰν ἄμμου
 χρυσοῦ κλονιὰ χαρὲς καὶ βάσανά μου
 θὰ γυαλίσουν μὲς στ' ἄτεχνα σονέττα.
 Σὰν ἀλκωνά, Ἀγάτη, μὲ φτεροῦγες
 ἀπλωμένες διαβαίνεις ἰριδένια
 κατάστρωτες μὲ φῶς ἀνάερες ροῦγες.
 Στῆς ζωῆς τᾶγριο πέλαο νεραϊδένια
 χαρίζεις καλοσύνη, ὄθε φωλιάζεις,
 καὶ μ' ὄνειρα οὐρανοῦ τὸ ἀσπρογαλιάζεις.

ΑΜΙΛΗΤΑ

Ποτάμι τρέχει ἡ Ἀγάπη καὶ ὅσο τρέχει
 πληθαίνει καὶ στ' ὀλόγλυκό της ρέμα
 δείχνει τῆς εὐτυχιάς τὸ οὐράνιο ψέμα
 καὶ ὁ δρόμος της, θαρρεῖ, σωμὸ δὲν ἔχει.
 Μὰ προστά της χωρὶς νὰ τὸ παντέχη
 τοῦ πόνου ἢ πικροθάλασσα στὸ βλέμμα
 ἀπλόνεται γεμάτη δάκρυα κ' αἶμα
 καὶ τὰ πάντα ρουφάει, τὰ πάντα βρέχει.
 Χρυσομάννα, ἔμαράθησαν τὰ φύλλα
 καὶ χειμῶνας πλακόνει· σὲ θωράω
 κατάρματα μὲ τρόμου ἀνατριχίλα·
 Καὶ σέναν' ἀλαφιάζεται τὸ προῶ
 ἄρρωστο ἀνάβλεμμά σου, σὰ νὰ ἐρώτα·
 Θὰ χαροῦμε ἄλλην ἀνοιξη, σὰν πρῶτα ;

ΙΑΚΩΒΟΣ ΠΟΛΥΛΑΣ

Στὴν κορφή τῆς ζωῆς, ὅπου ροδίζει
 τῆς Λεφτεριάς ἀμόλευτος ἀγέρας
 καὶ σὰν ἦχος ἀθάνατης φλογέρας
 ἢ ποίηση, ἀηδόνι θεῖο, καλοκαρδίζει,
 ἄσκωσες διαμαντένιο μετερίζι
 καὶ στὴ μέση, ὁμορφιάς θᾶμα καὶ τέρας,
 ναὸ τῆς Μεγαλόψυχης Μητέρας
 ἔστησες πὺν σὰν ἥλιος πορφυρίζει.
 Ποτὲ στ' ἀραγνιασμένο βάρανθ', ὅπου,
 Μὲς τὴ μούχλα καὶ μὲς τὴ φαρμακίλα,
 ὄχιές κλωσσοῦν οἱ κἀκητες τ' ἀθρώπου,
 ποτὲ δὲν ἐκατέβηκες καὶ ἐκύλα
 ἢ φωνὴ σου βροντὴ κ' ἔκαιε σὰ φλόγα
 τοὺς πονηροὺς—μὰ τοὺς καλοὺς εὐλόγα.

ΧΑΡΡΙΣ

Χερουβικῆς χαρᾶς χρυσὸς ἀθέρας
 Σ' ἐφλόγισε πατώντας τῆς Ἑλείρου
 Τὸ χῶμα, σὰ στὴν πλατωσιὰ τοῦ ἀπείρου
 Νᾶστραφτε ἀπὸ τὸ «ἐν τούτῳ νίκα» ὁ αἰθέρας.
 Καὶ σὰ σὲ λάμψη παρουσίας δευτέρας
 Μ' ἀποκαλυπτικὸν ἀγαλλίαση ὄνειρου
 Νᾶβλεπες στὸ βυθὸ τοῦ Παμπονήρου
 Νὰ γκρεμιστῆ ἢ Τουρκιά, τὸ ἀνίερο τέρας.
 Καὶ σὲ λόγου σου τότε ἔκαμες τάμα
 Νὰ φτιάσης ὅπου αὐτὸς μόνος ξαμόνει
 Ποῦναι ποιητῆς καὶ μάρτυρας ἀντάμα.
 Τοῦ Ἀπόλλωνα ὄχι ἢ χάρη, ἢ δόξα μόνη
 Σοῦ λειπε τοῦ θανάτου—κ' ἓνα βόλι
 Σ' ἔστειλ' ἤρωα στὸ ἠλύσιο περιβόλι.

1897

ΝΙΚΟΣ ΚΟΓΕΒΙΝΑΣ

Και ἂν εἶναι ἄλλη ζωή, θάναι για σένα
 Ὁ ἀθέρας τουτηνῆς. Βαθειὰ γαλήνη
 Σιωπῆς ἀρμονικιάς θὰ μεγαλύνῃ
 Τὰ πλήθια μάγια σμίγοντάς τα σ' ἓνα
 Θεράπιο θεϊκό· τῆ μιὰ παρθένα
 Ποῦ ἐφίλησες κι ὁ πόθος σου τὴν κρίνει,
 Τὰ πέντε σας παιδιὰ ποῦ, ἄχραντοι κρίνοι,
 Ἄνθοῦν κι ἄλλιῶς σοῦ μοιάζει τὸ καθένα
 Πεντάμορφο, καὶ τᾶδοιο τῆς Γνώσης
 Ἄνάμα καὶ τῆ φώτιση τοῦ Ὁραίου
 Κι ὅσα δάκρυα φτωχῶν ἔχει στεγνώσης
 Καί, μὲ τῆ λάβρα τᾶξιου Κερκυραίου
 Για τοῦ νησιοῦ σου τὴν εὐδαιμονία,
 Για τὸ Γένος, τὴν ἐνθεημανία.

ΧΩΡΙΣ ΤΙΤΛΟ

Ἄρρωστε, δές, λαμπρὰ σβύνει ἡ μέρα
 τριανταφυλλὶ προμήνυμα τοῦ Χάρου.
 Τόση γαλήνη στὰ γεμάτα χάρου,
 ποῦ μοῖρα σοῦ χαρίζ' ἀνοιχτοχέρα.
 Καὶ στὸ ναό, ποῦ ἄσπρος φαντάζει πέρα
 σὰ νᾶγιναν κολόνες τοῦ μαρμάρου
 οἱ ἀρμονίες ἐνὸς ὕμνου τοῦ Πινδάρου
 πῆζοντας ξάφνου μὲς στὸν ἅγιο ἀγέρα,
 ἔμπα, κοίμου, κι ὁ ὕπνος θὰ σὲ γιάνει,
 θὰ ὄνειρευτεῖς τὴν Ὁμορφιά τὴν ἴδια
 ποῦ μὲ τὸ ἀρχαῖο τραγοῦδι θὰ γλυκάνει
 τῆς καρδιάς σου τὰ θλίβερα ξεσκλῖδια.
 «Τὸν ποῦ ἀγαπᾷ ὁ Θεὸς πεθνήσκει νέος.
 Μὴν ξυπνᾷς, εἶμαι ὁ Θάνατος ὁ Ὁραῖος».

ΑΛΚΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΤΟΥ ΠΑΤΕΡΑ ΤΟΥ

Γιατί δὲν τὸν φαντάζεσαι ποῦ ἀνέβη
 νὰ ψάλῃ σ' ἄλλη γῆ μ' ἀγγέλου λύρα
 τὸ τραγοῦδι, τρισεύγενή σου κλήρα,
 ποῦ τ' ἄχτια κάθε ζήσης εἰρηνεύει;
 Σ' ὅλο τ' ἄπειρο μ' ἄγρια βασιλεύει
 Μέδουσας κεφαλὴ πάνοπλη Μοῖρα
 στῆς πίκρας τὴν πεντάμαυρη πλημύρα
 μόνη ἡ ὁμορφιά για λίγο ἀντιπαλαίβει.
 Καὶ ὦ μυστήριο-καθὼς διαβαίνει ἀπ' ἄστρα
 σ' ἄστρα φῶς, ζέστα, δύναμη μαγνήτη,
 μὲς στὴ μενεξεδένια οὐράνια πάστρα,
 μὲ μάτια τῆς ψυχῆς, σ' ἄλλο πλανήτη
 νὰ κατεβαίνῃ φεγγοστάλλαχτ' εἶδα
 (Γιατί τὸν κλαῖς;) σὰν ἀρμονίας ἀχτίδα.

ANGELIKA FARFALLA

Στ' ἀκύμαντα τῆς θάλασσας ἀτλάζια
 ἀκροπατώντας ἢ ψυχῇ, σὰ νάχη
 μισοαπλωμένα τὰ φτερά, μονάχη
 κινάει νὰ βρῆ στήν ἄπειρη, γαλάζια
 μονάζια, γιαιτρεμὸ γιὰ τὰ μαράζια
 ποῦ τόσο τὴν παθιάζουν καί, σὰ λάχη
 ν' ἀντικρύση τ' ὠριόπλουμο σελάχι
 κι' ὅλα τ' ἀστραφτερά χουσαῖσαπράζια
 τοῦ Ἥλιου, ὀρθοποδίξει ἐρωτεμένη
 στῆς ἀσημβολῆς τὸ μονοπάτι,
 ποῦ ἴσια τὴ βγάνει στ' ἄσπιλα τεμένη
 τῆς ὁμορφιάς κ' ἐκεῖ, μὲ τὴν ἀπάτη
 πῶς θὰ πορευέται αἰώνια ἱεροδοῦλα
 στ' ἅγιο φῶς καίεται σὰν πεταλουδοῦλα.

N I K H

Ἐβρέθηκ' ἓνα ἀτίμητο βλησίδι!
 Τώρα ποῦ οἱ ἀρχαῖοι ξανάησαν ἀγῶνες,
 Ποῦ τῆς Πατρίδας δίνουν ζωογόνες
 Φλόγες ἀντριᾶς, πολεμικῆς μισίδι,
 Τοῦ Γένους μας παμπάλαιο στολίδι,
 Πῶλαμψε στοῦ Ἡρακλῆ τοὺς ἐλαιῶνες,
 Ἐπειτ' ἀπὸ εἰκοσιτρεῖς καὶ πάλ' αἰῶνες
 Ξαναστράφτουν οἱ Ὁδὲς τοῦ Βαχχυλίδη.
 Σ' ἐμᾶς τὸν στέρνει τώρα ἡ Ἑλλάδα Μάννα
 Θορίαμβον ἀρραβῶνα στὴ μεγάλη Πάλη,
 Καὶ τὸ Γένος μ' ἐλπίδες θρέφει μᾶνα
 Ποῦ σ' ἅγιο Ἄγωνα θὰ νικήση πάλι.
 Μάννα! Τοὺς νέους σου ἦρωες νὰ ἐγκωμιάση
 Γεννηθῆτω ποιητῆς ποῦ νὰ τοῦ μοιάση!

K P H T H

Σειρήνα πρᾶσινόχρουση μὲ μάτι
 Σὰν τῆς ἀγάπης, μὲ λαχτάρας χεῖλια,
 Ἀχιδομάλλα, ὀρθοβύζα, μὲ χίλια
 Μύθια καμάρια καὶ λέπια γεμάτη,
 τραγοῦδι τραγουδᾶς μεσ' στὴ ροδάτη
 Καταχνιὰ τοῦ πελάου καὶ στὴν προσήλια.
 Τοῦ ἀγέρος πλατωσιὰ καὶ στὰ βασιλεία
 Τῆς γῆς πνοὴ τὸ σέρνει μυρωδάτη
 «Σὰν τὸ γάλα τῆς αἴγας Ἀμαλθείας,
 Θρέφει θεοὺς καὶ τὸ φιλί μου ἐμένα»
 Ἐλάτε νὰ χαρῆτε μὲς στῆς θείας
 Ἀγκαλιᾶς μου τὸ σφιξίμο ἐνωμένα,
 Προόσφυγες τῆς ζωῆς, δῶρα ἅγια τρία:
 Θάνατο, ἀθανασιὰ κ' ἐλευτερία».

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΦΑΛΗΡΟ

Είχε όλα της τὰ μάγια ἢ νύχτα, μόνη
Ἐσὺ ἔλειπες. Ἄργα κινῶ νὰ φύγω,
Μὰ ξάφνου στὴ μπασιά τοῦ μπάρο ξανοίγω
Αὐτοκίνητο νὰ γοργοζυγῶνῃ.
Μ' ἐλπίδα σταματῶ. Νά το πλακόνει·
Παραμερίζουν οἱ ἄλλοι. Ἄσειστος μπήγω
Τὴ ματιά μου στὰ μάτια σου. Ἄλλο λίγο
Ἀκόμα καὶ ὁ σηφφέρο σου μὲ σκοτόνει.
Ἀρχοντοπούλα μ' ἄφιαστα πρωτᾶτα,
Μὲ τῶν Ἑφτά νησιῶν τὲς χίλιες χάρες,
Τετράξανθη ὁμορφιά γαλανομάτα,
Τοῦ θανάτου δὲ μ' ἔπιασαν τρομάρες—
Γλυκύτατες μ' ἔλυώσανε λαχτᾶρες
Νὰ συντριφτῶ κάτω ἀπὸ ἐσὲ στὴ στράτα.

ΑΝΑΞΙΟ Α'.

Στὸ φῶς σου σταματῶντας μιὰ γαλήνη
Θὰ ξαναβροῦν οἱ λογισμοί μου οἱ πλάνοι
Καὶ τῆς ἀπελπισιάς τ' ἄϋπνο καπλάνι
Γιὰ λίγο τ' ἄγριο νύχι θ' ἀπαλήνη.
Μὰ ὁ καιμὸς τῆς πατρίδας δὲ μ' ἀφίνει,
Ἄλλιῶς ἦθε σοῦ πλέξω ἓνα στεφάνι
Ποῦ ἄλλ' ὅμοιο σὰν καὶ αὐτὸ νὰ μὴν ἐφάνη,
Τόσο ἦθελε ἡ θωριά σου τ' ὁμορφήνη.
Τοῦ νησιοῦ μου τὲς μύριες ὁμορφάδες
Σὰν κ' ἐμένα κανέννας δὲν ἐχάρη,
Ποῦ ὄλο περνῶ πλαγιές, γιालούς, κορφάδες,
Μὰ σταματῶ σ' ἐσὲ γιατί ἔχει χάρη
Κάλλιο παρ' ἄλλη γῆς ἢ Κέρκυρά μου,
Μὰ μὲς τὴν Κέρκυρά μου ἐσύ, κυρά μου.

ΑΝΑΞΙΟ Β'.

Πόσες φορὲς μὲ τὴν ψυχὴ μου σ' εἶδα
Ν' ἀκκουμπᾶς σὲ μιὰ μαρμαροκολῶνα
Τοῦ ὄρου ἀπὸ φεγγαράδα Παρθενώνα,
Σὰ σὲ κρίνο ἀπαλὸ μάγου ἄστρου ἀχτίδα.
Καὶ τώρα ἀπ' τὴ μεγάλη Πυραμίδα
Ἄναερα πλὲς μὲ ἀθανασίας κορώνα,
Σὰ νὰ ἐξοῦσες ἰσόθει στὸν αἰῶνα
Τῶν ὠραίων καὶ ὑψηλῶν ἀντιφεγγίδα.
Σὰ θὰ ξαναῖμαι ἀγνάντια σου κ' ἐμπρός μου
Θὰ λάμπουν τὰ δύο μάτια σου, θὰ λέω
Πῶς βλέπω ὅλα τὰ θάματα τοῦ κόσμου,
Πῶς καμαρώνω ὅ,τι ὑψηλὸ καὶ ὠραῖο
Καὶ ξεψυχῶντας στὸ φῶς τῆς εἰδήσ σου
Τὴ γλύκα θ' ἀγοικῶ τοῦ Παραδείσου.